

og at det gør vi ikke i dag. Det bliver jeg simpelt hen nødt til at anholde, for det er jeg fuldstændig uenig i. Jeg mener, at vi netop har ændret lovgivningen, så vi har sikret, at det altid er barnets tarv, der sættes højest. Lad mig bare citere fra formålsbestemmelsens § 46, stk. 5, som lyder:

»Ved anvendelse af bestemmelserne i dette kapitel skal der lægges afgørende vægt på, at støtten ydes ud fra barnets eller den unges bedste, herunder at der lægges vægt på at give barnet eller den unge en stabil og god voksenkontakt og kontinuitet i opvæksten.«

Kl. 16.10

Dette bliver uddybet i vejledningen til paragraffen, hvoraf det klart fremgår, at hvis der er konflikt mellem forældrenes interesser og hensynet til barnets bedste, så skal der efter bestemmelsen lægges afgørende vægt på, at støtten ydes ud fra barnets eller den unges bedste. Hensyn til, hvad der er bedst for barnet, vejer altså tungest.

Det har vi netop haft en diskussion af tidligere, og jeg har fundet det meget væsentligt, at det netop udtrykkeligt fremgår af lovgivningens bestemmelser, at det er barnets tarv og barnets interesser, det drejer sig om. Så er der i øvrigt en række andre paragraffer i lovgivningen, hvoraf det tydeligt fremgår, hvilke handlemuligheder man har, eksempelvis hvis forældrene ikke vil samarbejde. Og igen er det hensynet til barnet, der skal tages. Det er selvfølgelig klart, for er der et barn, der har problemer, så skal man have vurderet, hvilken hjælp og støtte det pågældende barn skal have.

Så jeg har altså svært ved at se, at det kan stå stærkere, end det allerede gør i formuleringerne i dag.

Så fremsatte fru Mette Frederiksen på vegne af en række partier et forslag til vedtagelse, og jeg kan forstå, at der er et ønske om, at man skal præcisere kommunernes ansvar og indbygge en handleforpligtelse i aftalen. Der må jeg også gøre opmærksom på, at det af serviceloven klart fremgår, at kommunerne har en forpligtelse til at handle på området; at kommunerne skal hjælpe de børn, der har problemer. Derfor forstår jeg simpelt hen ikke, hvad den pind i forslaget til vedtagelse går ud på. Det fremgår klart af loven, at der er den forpligtelse, og derfor ville det være interessant, om partierne bag forslaget til vedtagelse kunne uddybe, hvad det er, man har i tankerne.

Så er der et ønske om en kulegravning af de økonomiske konsekvenser af anbringelsesrefor-

men og kommunalreformen, og jeg tror nok, at det ønske fremsættes, fordi man ikke har været med til at tage ansvar for kommunalreformen og derfor heller ikke som sådan indgår i de drøftelser om økonomien.

Jeg synes, det er helt afgørende, at vi fastholder kommunernes finansieringsansvar for såvel anbringelser som på det forebyggende område, for ellers risikerer vi jo at opnå det stik modsatte, nemlig at den forebyggende indsats bliver svækket. Vi har netop haft et meget stærkt ønske om, at man sætter langt mere ind med forebyggelse og også med en tidligere indsats. Derfor er det vigtigt, at ansvaret følges ad, uanset hvilken situation man er i.

Må jeg så ikke sige til den der diskussion om anbringelser, at vores erfaring jo er, at en anbringelse bestemt kan være den rigtige løsning, men måske ikke altid er den rigtige løsning. Vi kan konstatere, at vi ikke er dygtige nok til at hjælpe de børn og unge godt nok, der bliver anbragt uden for hjemmet, og det er jo derfor, vi har fokus på, hvilke metoder man tager i brug, hvordan vi kan øge kvaliteten på området, og hvordan man med andre indsatser måske meget bedre kan varetage barnets tarv.

Med kommunalreformen er der jo taget hånd om de dyre enkeltsager. Der er indført en refusionsordning, og med udligningsreformen er der også stor opmærksomhed på dette område. Med udligningsreformen er de sociale kriterier tillagt større vægt, og i aftalen står netop, at betydningen af at have dækkende socialøkonomiske kriterier vil stige i takt med refusionsordningens indfasning, hvor grænserne for at få refusion stiger.

Det er simpelt hen en del af aftalen at følge udviklingen i de sociale udgifter i kommunalreformens første år og så vurdere, om der er behov for at justere på de socioøkonomiske kriterier eller på vægten af disse. Derfor mødes partierne bag aftalen igen for at se på, om der er behov for en justering af kriterierne; for at se, hvordan det går, når refusionsordningen er fuldt indfaset. Så der er altså netop opmærksomhed om det, og området bliver fulgt.

Så var der i det hele taget flere ordførere, der var inde på diskussionen om kommunernes økonomi og kommunernes råderum, og dertil er jo at sige, at der, hvor vi har ændret på regelsættet og det har haft økonomiske konsekvenser, er det jo forhandlet med kommunerne, hvad de økonomiske konsekvenser er, og der er kompenseret for det i forhold til de forskellige elementer.